

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaisprezece

Dezvăluirea zilelor răzbunării: o explorare profetică a avertismentului lui Ieremia și a generației de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-03-04

În articolul precedent am analizat Ieremia, capitolul cincizeci, și, în acel pasaj, judecata asupra Babilonului, care începe odată cu iminenta lege duminicală din Statele Unite și se încheie cu mânia lui Dumnezeu. Judecata executorie este ziua răzbunării Domnului, care a fost reprezentată de distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Distrugerea Ierusalimului săvârșită de Roma în anul 70 d.Hr. fusese prefigurată de distrugerea Ierusalimului înfăptuită de Nebucadnețar. Împreună, ele au oferit doi martori ai judecății executorii asupra desfrânatei din Tir, care este, de asemenea, desfrânata din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece.

Ieremia ne înștiințează că, atunci când răzbunarea Domnului va fi împlinită asupra Babilonului modern, începând cu legea duminicală care va veni în curând, „În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel și nu se va găsi; și păcatele lui Iuda, și nu se vor găsi: căci îi voi ierta pe cei pe care îi păstrez.” În zilele acelea, pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii se va fi încheiat deja.

"Ce faceți, fraților, în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și pecetea va fi aplicată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie." Mărturii, volumul 5, 216.

Judecata executorie începe cu a doua voce din capitolul optsprezece al Apocalipsei, care îi cheamă pe bărbați și femei să fugă din Babilon, iar Ieremia spune: „A venit ziua lor, vremea cercetării lor. Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea templului Său. Chemați laolaltă pe arcași împotriva Babilonului: toți cei ce întindeți arcul, tăbărâți împrejurul ei; să nu scape nimeni din ea; răsplătiți-o după fapta ei; după cum a făcut ea, faceți-i și voi.” Judecata ei este împlinită de „arcași”. Prima mențiune a unui arcaș în Scripturi se referă la Ismael.

Și Dumnezeu a auzit glasul băiatului, iar Îngerul lui Dumnezeu a chemat-o pe Agar din cer și i-a zis: Ce ai, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul băiatului acolo unde este. Scoală-te, ridică-l pe băiat și ține-l de mână, căci voi face din el un neam mare. Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut o fântână cu apă; s-a dus, a umplut burduful cu apă și i-a dat băiatului să bea. Și Dumnezeu a fost cu băiatul: el a crescut, a locuit în pustie și a ajuns arcaș. Geneza 21:17-20.

"Ceasul cutremurului celui mare" din Apocalipsa unsprezece identifică începutul judecății executorii asupra desfrânatei Romei, care începe odată cu legea duminicală ce va veni în curând în Statele Unite. În "ceas", "vaiul al treilea vine curând. Și al șaptelea înger a sunat." Al treilea vai este trâmbița a șaptea. Arcașii Islamului sunt întrebuințați pentru a aduce judecata Sa asupra celor care impun semnul autorității papale (închinarea duminicală) și îi persecută pe cei care susțin semnul autorității lui Dumnezeu (închinarea de Sabat).

În Luca, capitolul douăzeci și unu, Isus, răspunzând întrebărilor ucenicilor despre distrugerea Ierusalimului și a templului, oferă o narațiune istorică ce reprezintă totodată istoria zilelor din urmă. El face referire la „zilele răzbunării”, care constituiau un atribut profetic esențial al slujirii Sale ca Mesia, pe care l-a identificat în proclamarea inaugurală a slujirii Sale, citind din profetul Isaia în biserica din Nazaret. Proclamarea de la Nazaret și pasajul din Isaia au reprezentat nu numai slujirea Sa, ci și mesajul ucenicilor Săi și, mai specific, lucrarea și slujirea mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să vestesc vești bune celor smeriți; m-a trimis să leg rănile celor cu inima zdrobită, să proclam libertate captivilor și deschiderea temniței celor legați; să vestesc anul plăcut Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jelesc; să rânduiesc celor ce jelesc în Sion, să le dau cunună în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul întristării, haina laudei în locul duhului de apăsare; pentru ca ei să fie numiți stejari ai dreptății, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit. Ei vor zidi pustietățile de demult, vor ridica dărâmăturile din vremuri străvechi și vor reface cetățile pustiite, dărâmăturile a multor generații. Și străinii vor sta și vă vor paște turmele, iar fiii străinului vor fi plugarii voștri și vierii voștri. Dar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor spune Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și în slava lor vă veți lăuda. Pentru rușinea voastră veți primi îndoit; iar pentru ocară voastră ei se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor ei vor stăpâni îndoitul; bucurie veșnică va fi pentru ei. Căci Eu, Domnul, iubesc judecata, urăsc jaful pentru arderea-de-tot; le voi rândui lucrarea în adevăr și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Și sămânța lor va fi cunoscută între neamuri și odrasla lor în mijlocul popoarelor; toți cei ce îi vor vedea îi vor recunoaște, că sunt sămânța pe care a binecuvântat-o Domnul. Mă voi bucura nespus în Domnul, sufletul meu se va veseli în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu veșmintele mântuirii, m-a acoperit cu mantia dreptății, ca un mire care se împodobește cu podoabe și ca o mireasă care se înfrumusețează cu bijuteriile ei. Căci, după cum pământul își aduce lăstarul și, precum grădina face să răsară cele semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor. Isaia 61:1-11.

Cei o sută patruzeci și patru de mii care sunt pecetluiți în Ezechiel, capitolul nouă, sunt aceia care jelesc pentru păcatele din biserică și din lume. "Anul bineprimit al Domnului, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru," este vremea când cei ce jelesc în Sion sunt mângâiați și devin "copaci ai dreptății" pentru a "slăvi pe Domnul." Ei Îl slăvesc pe Domnul, căci "în zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va fi." Cei ce jelesc sunt cei care au fost pecetluiți și ei sunt aceia care "vor zidi dărâmăturile vechi", care "vor ridica pustiirile de odinioară" și care "vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații." Ei vor fi "numiți Preoții

Domnului", iar oamenii îi vor numi "Slujitorii Dumnezeului nostru."

Neprihănirea celor o sută patruzeci și patru de mii este rânduită să "răsară înaintea tuturor neamurilor", când vor fi înălțați ca un stindard în ceasul marelui cutremur. Neprihănirea lor este lucrată în mod progresiv, căci ea este "după cum pământul face să răsară mugurii, și după cum grădina face să răsară ceea ce este semănat în ea; tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară neprihănirea și lauda". Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început odată cu venirea ploii târzii la 1 septembrie 2001. Atunci au fost aduși la iveală mugurii pământului. Isaia identifică timpul când mugurii răsar.

Cu măsură, când odrăsește, te vei judeca cu ea; El își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, așadar, va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este întregul rod spre înlăturarea păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca pietre de cretă sfărâmate în bucați, dumbrăvile și chipurile cioplite nu se vor mai ridica. Isaia 27:8, 9.

În "ziua vântului de răsărit", care este "vântul Său aspru" pe care "El îl stăvilește", "odraslirea mugurilor" va începe când ploaia va fi "măsurată". "Stayeth" înseamnă "stăvilit". Când cele patru vânturi sunt stăvilite de cei patru îngeri din Apocalipsa, capitolul șapte, începe pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Atunci ploaia târzie începe să "strobească" în mod moderat, căci cuvântul "măsură" din verset înseamnă moderație. La începutul perioadei pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii, ploaia târzie este măsurată, iar la sfârșitul perioadei este fără măsură.

Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează tot pământul cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să cunoască prin experiență ce înseamnă să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu. Când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare fără măsură a Duhului Său; dar aceasta nu va fi câtă vreme cea mai mare parte a bisericii nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate turna Duhul Său când egoismul și îngăduința de sine sunt atât de vădite; când domnește un duh care, dacă ar fi pus în cuvinte, ar exprima acel răspuns al lui Cain: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?» Dacă adevărul pentru acest timp, dacă semnele care se îndesesc din toate părțile, care mărturisesc că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nu sunt suficiente pentru a trezi energia adormită a celor care pretind că cunosc adevărul, atunci întunericul, proporțional cu lumina care a strălucit, va cuprinde aceste suflete. Nu există nici măcar aparența unei scuze pentru indiferența lor pe care să o poată prezenta lui Dumnezeu în marea zi a judecății finale. Nu va exista niciun motiv de invocare pentru faptul că nu au trăit, nu au umblat și nu au lucrat în lumina adevărului sacru al Cuvântului lui Dumnezeu și, astfel, să arate unei lumi întunecate de păcat, prin purtarea lor, prin compasiunea lor și prin râvna lor, că puterea și realitatea Evangheliei nu pot fi combătute. Review and Herald, 21 iulie 1896.

Perioada de încercare a ploii târzii și a pecetlurii celor o sută patruzeci și patru de mii începe odată cu măsurarea revărsării Duhului Sfânt, căci grâul și neghina au ajuns la vremea secerișului. Ploaia aduce ambele clase la maturitate, apoi, la sfârșitul perioadei de încercare, grâul și neghina sunt separate, iar grâul va "cunoaște prin experiență ce înseamnă să fie lucrători împreună cu Dumnezeu". Atunci ei vor "avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos,

iar Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură".

„Ziua vântului aspru de la răsărit” a sosit la 11 septembrie 2001, iar dezbaterile lui Habacuc cu privire la mesajul contrafăcut de pace și liniște al ploii târzii, în opoziție cu mesajul care identifică ziua răzbunării lui Dumnezeu, a început. În acel moment, plantele, și grâul, și neghina, au început să dea muguri și să aducă rodul pe care aveau să-l manifeste la judecata legii duminicale ce avea să vină în curând.

"Din nou, aceste parabole învață că nu va exista nicio perioadă de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei se încheie, urmează imediat separarea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei clase este pentru totdeauna hotărâtă." Christ's Object Lessons, 123.

O clasă se închină soarelui în capitolul opt din Ezechiel, iar cealaltă primește pecetea lui Dumnezeu în capitolul nouă din Ezechiel. În capitolul douăzeci și unu din Luca, Hristos îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii și stabilește un semn care marchează generația finală din istoria pământului. El a identificat semnul pe care creștinii trebuie să-l recunoască pentru a fugi de distrugerea Ierusalimului.

Și când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; cei ce sunt în mijlocul lui să iasă; iar cei ce sunt prin ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca toate cele scrise să se împlinească. Luca 21:20-22.

Isus a identificat, „rând după rând”, mai multe caracteristici profetice ale semnelor, căci cuvintele Lui sunt consemnate nu numai de Luca, ci și de Matei și Marcu.

Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, spre mărturie tuturor neamurilor; și atunci va veni sfârșitul. Când, deci, veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește să înțeleagă): atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți. Matei 24:14-16.

Și Evanghelia trebuie mai întâi să fie propovăduită tuturor neamurilor. Iar când vă vor duce și vă vor preda, nu vă îngrijiți dinainte ce veți vorbi, nici nu premeditați; ci orice vi se va da în ceasul acela, aceea să spuneți; căci nu voi sunteți cei ce vorbiți, ci Duhul Sfânt. Iar fratele va da la moarte pe frate, și tatăl pe fiu; și copiii se vor ridica împotriva părinților și-i vor da la moarte. Și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela va fi mântuit. Iar când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit Daniel prorocul, stând unde nu se cuvina (cine citește să înțeleagă), atunci cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți. Marcu 13:10-14.

Înainte ca împlinirea finală și desăvârșită a „zilelor răzbunării”, prin cele șapte ultime plăgi, să se săvârșească asupra celor două clase, Evanghelia Împărăției trebuie să fie propovăduită și vestită tuturor neamurilor. Mesajul Evangheliei este dat neamurilor în contextul iminentei legi duminicale din Statele Unite, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un stindard. „Zilele răzbunării” reprezintă perioada Judecării Executive a desfrânatei Babilonului, care începe cu legea duminicală din Statele Unite și se încheie când Mihail se ridică și timpul de probă al omenirii se

închide, iar mânia lui Dumnezeu este revărsată în cele șapte ultime plăgi.

Perioada de timp este „ceasul” pe care îl identifică Marcu, și „ceasul” al „marelui cutremur”, și „ceasul” în care cei zece regi se învoiesc să dea papalității regatul lor al șaptelea. Când ultimul suflet va fi primit Evanghelia vestită tuturor neamurilor, timpul de probă se încheie, iar mânia lui Dumnezeu este vărsată fără milă. Acea perioadă începe odată cu proclamarea Evangheliei către toate neamurile, pe măsură ce stindardul este înălțat, și se încheie când ultima persoană răspunde mesajului Evangheliei proclamat, predicat și vestit de către stindard. Acea perioadă de timp constituie „zilele răzbunării”.

În Evanghelia după Luca, capitolul douăzeci și unu, Isus indică cu precizie acel moment din istorie, căci El identifică generația finală, care nu va muri înainte de a doua Sa venire. El identifică un semn, înfățișat drept urâciunea pustiirii despre care a vorbit prorocul Daniel. Semnul este când urâciunea pustiirii stă în „locul sfânt” și când „stă unde nu se cuvine”, iar aceasta este totodată vremea când Ierusalimul este „împresurat de oști”.

Când Ierusalimul a fost înconjurat de armate în anul 66 de către Cestius, creștinii din Ierusalim au fugit din cetate, iar Sora White afirmă că niciun creștin nu a murit în timpul distrugerii care, în cele din urmă, s-a încheiat în anul 70. Cestius a inițiat un asediu, apoi s-a retras din motive aparent necunoscute, iar creștinii din cetate au fugit în conformitate cu avertizarea asociată semnului. În anul 70, Titus a finalizat distrugerea prin reinstaurarea unui asediu. Asediul lui Cestius a constituit începutul a ceea ce se numește Primul Război Iudeo-Roman, iar asediul și distrugerea împlinite de Titus au constituit sfârșitul Primului Război Iudeo-Roman.

Întreaga istorie a durat trei ani și jumătate, a început și s-a încheiat cu un asediu, iar la început s-a dat un semn pentru poporul lui Dumnezeu. Acea istorie a fost identificată de Hristos drept zilele răzbunării lui Dumnezeu, ceea ce constituia un element specific pe care El trebuia să-l identifice în slujirea Sa. Acele zile reprezintă judecata executivă asupra desfrânatelor Romei, care începe odată cu legea duminicală ce va veni în curând și se sfârșește când se încheie timpul de probă al omenirii. La începutul judecății executive asupra desfrânatelor Babilonului, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un stindard, care este un semn. Când cealaltă turmă a lui Dumnezeu vede semnul, trebuie să fugă din Babilon, a cărui nimicire a fost preînchipuită de nimicirea Ierusalimului.

Vom continua examinarea capitolului douăzeci și unu din Luca în articolul următor.